

sigtig med, derpaa at bygge nogen Dom og Afgjørelse af denne Sag. Jeg finder, at der er temmelig slaaende Data, som ere ligesaa sikre som Thingsvidner, for, at den Anskuelse, som er blevet forfægtet af den ærede Finantsminister og min ærede Nabo (Nothe), er aldeles urigtig, og at de aldeles ikke have Noget, hvorpaa de kunne grunde og støtte sig, uden disse høist tvivlsomme Sagn om Betydningen af „Forsbud,“ som ikke alene have vedligeholdt sig i Publicum, men som ogsaa have vedligeholdt sig i selve Finantsministeriets Bygning. Jeg maa, forinden jeg gaaer over til noiere at betragte dette, opfaae det Spørgsmaal, hvorfor har man valgt den 1ste Januar 1841 som den Grændse, hvorefter man skulde rette sig med Hensyn til Eftergivelse af Forsbud. Er der nogen fyldestgjørende Grund til at sige, at de Forsbud, som ere givne til 31te Decbr. 1840, de skulde betragtes og behandles som Gaver, men da efter den Tid som Laan? Forskjellen kan ikke grundes paa Forsbudenes Natur; thi de ere alle givne i samme Hensigt, og det kan altsaa ikke gjøre Noget til Sagen, om de ere noget ældre eller yngre. Det forekommer mig saaledes, at Tidspunktet er valgt aldeles vilkaarligt, og at den Omstændighed, at den høitagtede Finantsminister har meent, at de Forsbud, som ere blevne bevilgede efter 1ste Januar 1841 skulde tilbagebetales, netop vidner mod hans Paastand om, at det forholder sig saaledes, at ethvert Forsbud skulde være betragtet som en Gave.

Dog lad os gaae over det, som aldeles afgjørende viser, hvor urigtigt den høitagtede Finantsministers Forestilling er i denne Sag. Forsbudene gaae jo langt tilbage i Tiden, og det er ikke første Gang, at man har besluttet at see at faae reent Bord, og at komme paa en reen og klar Fod med disse Forsbud. Og jeg maa beklage, at de Beslutninger, som man i saa Henseende tog under den enevældige Konges Herredømme, forekomme mig at være langt mere begrundede og hensigtsmæssige end de, som ere fremkomne under nærværende Regjeringsform, og synes at være mere betænkte paa at værne om Finantsernes Rettigheder. Det var nemlig i Begyndelsen af Aaret 1844, at hans Majestæt tog den Resolution med Hen-

syn til de ældre Forsbud, at alle Forsbud, som vare blevne anviste indtil 31te Decbr. 1823 skulde slettes. Dette, mine Herrer! var ikke noget vilkaarligt valgt Tidspunkt, thi disse Forsbud vare præskriberede, vare over 20 Aar gamle. Undersøge vi derpaa, hvad der endvidere blev bestemt, saa finde vi ved at efterlase Motivverne til Loven Pag. 4, — og dette er altsaa paa ingen Maade den høitagtede Finantsminister ubekendt, skjøndt det synes, at han ikke har lagt nogen særdeles Vægt derpaa — at der samtidigen hermed „befalede detaillerede Fortegnelser affattede over alle sildigere udbetalte Forsbud af Finantskassen med tilføiede Forklaringer og Dplysninger om Debitorerne, hvorhos det indskærpedes Finantsdeputationen at drage Omsorg for, at der ikke for Fremtiden kunde blive Spørgsmaal om Præscription af Forsbud, som af Finantskassen vare eller bleve ydede Embedsmænd og Andre, samt at føie Foranstaltning til, at de stipulerede Afdrag paa Forsbudene bleve i rette Tid indeholdte i Debitorernes Gager, m. v.“ Vi finde altsaa, at under 8de Januar 1844 blev det bestemt, at man skulde slette de Forsbud, som ere ældre end 31de Octbr. 1823, og at over de yngre skulde man forfatte detaillerede Fortegnelser, og passe paa, at de bleve afbetalte, ligesom endelig, at man skulde passe, at de bleve indeholdte af vedkommende Embedsmænds Gager o. s. v. Jeg kan virkelig ikke i disse udtryffelige Tilfjendegivelser see den Anskuelse udtalt, at Forsbudene skulde betragtes som Gaver, der var ydede Vedkommende. Det forekommer mig netop, at Forsbudene her have bevaret Charakteren af Laan, og forsaavidt de i ganske enkelte Tilfælde alene skulde betragtes som Gaver, maa det paaligge dem, som mene og paastaae dette, ogsaa at bevise dette. I modsat Fald kan man intet Hensyn tage til deres Paastand. Jeg finder det derfor, naar man seer hen til, hvad der skete i Aaret 1844, høist frappant, at man i Aaret 1850 er kommet et Skridt videre. Thi mine Herrer, nu er der ikke Tale om at slette blot de Forsbud, som ere 20 Aar gamle; nei, nu vil man slette allerede de Forsbud, som ere 9 à 10 Aar gamle. Man er altsaa i Lovet af 6 Aar gaaet 10 Aar tilbage. Bliker man ved